

ANUL III. - No. 20
15 AUGUST 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare“

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu : Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii.

Delafinta : O scurtă privire asupra chestiunii pădurilor moșesti.

George Popovici : Realități crude.

I. C. Cătuneanu : Vestea bună.

Dușmănia etern perfidă a jidanilor față de România.

Informațiuni : O donațiune în valoare de 3230 lei. — Caracteristică măturisire. — Programul Ligii Românilor — O faptă bună. — Consfătuirea studențească dela Mănăstirea Neamț.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU
Secretar de redacție : I O N I . Ș E R B U

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare“

Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii

Se încheiase tratatul dela Berlin, care impunea României mici ca preț al recunoașterii independenței, încetățenirea în bloc a jidovimei aflătoare în țară.

Lucrase alianța univărsală israelită, întemeiată la 1867 de Jidanul francez A. Crémieux, atât de abil încât prin „anumita presă“ europeană formase un puternic curent contra noastră, susținut fiind în sânul congresului din 1878 de Jidanul englez lord Beaconsfield, reprezentantul Marei-Britanii și de Jidanul francez Waddington, reprezentantul Republicii franceze.

Se cerea României mici, cu insistență și crescând amenințări, să aplice faimosul articol 44 al tratatului și deci să încetățenească toată gloata jidovimei parazitare, fără nici o distincțiune, fără nici o formalitate.

Cum au lucrat factorii politici ai României din 1879 spre a înlătura executarea dispozițiunii, care ar fi adus robirea țării, aceasta constituie o pagină de istorie contimporană, care face onoare generației de atunci. Mulțumită înaltului ei simț de prevedere politică, România mică s'a putut desvolta ca stat unitar național, s'a putut însufleți pentru idealul întregirii neamului și a putut pași bărbătește prin foc și sânge la înfăptuirea lui.

Generația dela 1879 a știut să abată pericolul, interpretând astfel articolul 44 din tratat încât, păstrând principiul putinței de a se dobandi de către streini împământeni-rea, a stabilit, că „*naturalizarea nu se poate acorda de cât prin lege și în mod individual*“.

Proiectul, coprinzând această restricțiune salvatoare a fost adus spre a fi discutat la Senat în ziua de 10 Octombrie 1879. Camera îl votase la 6 Octombrie, cu 132 de voturi din 143 deputați prezenți, fiind 9 voturi contra și 2 abțineri. La Senat proiectul fusese admis în 4 secțiuni.

Numai la secțiunea a V-a unde se afla Vasile Alexandri s'au făcut greutăți; și anume marele poet, distinsul om politic de pe vremea lui Cuza-Vodă, acela care a îndeplinit cu succes cele mai delicate misiuni diplomatice ale primului domnitor al Principatelor-Unite pe lângă împăratul Napoleon III, Vasile Alexandri cere să nu se atingă articolul 7 al Constituției de la 1866, care excludea Jidanii de la încetățenire, fie chiar individuală.

Reproducem mai jos discursul, în care desvultă motivele pentru cari se opune revizuirii Constituției din 1866. Cuvântarea bardului dela Mircești este și astăzi de o palpantă actualitate. O jumătate de veac de enorme progrese sociale și etice nu a șters din sufletul Jidanului calomniator și dușmănos patima urii tal- mudice față de Statul, care-i dă găzduire și prilej ușor de îmbogățire. Jidanul de pe vremea lui Vasile Alexandri, provocând intervenții streine contra țării, seamănă ca două picături de apă cu Jidanul din vremea noastră, care perfid și etern vrăjmas ne calomniază și pornește pe ascuns intervenții contra noastră la Liga Națiunilor. S'au schimbat doar armele; sufletul veninosului adversar a rămas același. Tânăra generație să fie pătrunsă de această constatare, scoasă din învățămintele istoriei; pentru ca să fie perfect informată cu cine are de luptat.

Iată conținutul discursului, reproducut din cuvânt în cuvânt:

D-lor senatori, voi vorbi foarte puțin, mai cu seamă în urma legii votată de Camera. Sunt singur în toate secțiunile onor. Senat care nu primesc revizuirea art. 7; pozițiunea mea, prin urmare, este foarte grea, însă voi avea curajul de a o susține pentru că sunt condus de conștiința mea.

D-lor senatori, astăzi România se prezintă nouă cu istoria sa în mână pentru ca noi să înscriem pe pagi-

nile sale sau umilirea și pierderea neamului nostru sau demnitatea și salvarea lui.

Situația tragică pentru Patria Română! Situația gravă pentru senatorii Români!

În prezența acestei situații, fără samăn în analele istorice ale lumii, trebuie să știm a ne ridica cu inima și cu cugetul la înălțimea datoriei noastre, fără patimi, fără violență, dar cu spirit liniștit, cu patriotism luminat și cu nobilul curajiu ce se cere de la oameni chemați a decide de soarta țării lor.

Să ne urcăm dar pe această tribună conduși numai de glasul conștiinței noastre, și feriți de ori ce simțământ de ostilitate în contra nimănui, nici chiar în contra art. 44 din tratatul de la Berlin, nici chiar în contra alianței israelite, cărora dă-torește România *cumpăna spăimântătoare în care ea se găsește astăzi*.

Voi zice mai mult: Departe de a fi ostili, să le fim oare cum recunoscători, căci alianța israelită, prin dorința-i nerăbdătoare și nechibzuită de a obține grabnic drepturi civile și politice pentru coreligionarii săi, cât și art. 44 din tratat care ne impune nouă, într'un mod draconic, realizarea acelei dorințe, fără a se preocupa de conveniențele noastre, *ne-au deschis ochii asupra pericolului ce ne amenință și au deșteplat în noi instinctul conservării naționale*.

Eram adormiți pe patul nepăsării, pat vecin cu mormântul! Suntem acum treziți!... Să fim dar trezi, la postul ce ne-au încredințat patria noastră, și să privim cu ochi pătrunzători situația creată României de Congresul de la Berlin, pentru ca, în cunoștință de cauză și cu mâna pe conștiință, să luăm o hotărâre fermă, justă, leală și demnă.

Ce vedem azi pe scena acestei părți de lume ce se numește România.

Vedem un popor blând, generos, ospitalier, inteligent, iubitor de progres, apt a se asimila cu națiile cele mai civilizate, tolerant în materie de religie; un popor care în timp de mai mulți secolii de restriște, de lupte

crâncene a știut, prin o politică dibace și prin vitejia lui, să-și păstreze naționalitatea, și să-și scape moșia de poftele nesățioase ale puternicilor săi vecini; un popor care, într'un număr mic de ani, a operat cu liniște în sânul țării sale reforme sociale de acele care la alte nații au pus sutimi de ani ca să se introducă prin torente de sânge; un popor care s'a afirmat în ochii lumii și prin calitățile spiritului, și prin calitățile inimei, și prin dezvoltarea intelectuală și prin bărbăția sufletului; poporul român! stăpân pe o țară frumoasă, mănoasă și menită prin poziția ei de a fi pridorul templului civilizației moderne la marginea Orientului încă barbar.

Acest popor a avut din vechime și până în zilele noastre cea mai stranie, cea mai periculoasă pentru existența sa națională, fiind o colonie latină perdută între alte mari ginte de sânge străin. Veșnic el s'a găsit față cu-n nou dușman, cu o nouă amenințare!... Când cu sălbatele horde de la Nord, când cu torrentul Asiatic ce a inundat o parte din Europa orientală, când cu nenumăratele încercări de cotoșiri ale vecinilor lui, Tătari, Unguri, Poloni, etc., când cu otrava corosivă și demoralizătoare a Fanarioșilor, când cu brațul apăsător al protectoratului rusesc, și câte alte calamități isvorâte din înăuntru și din afară... Și bietul vultur românesc, prins în lupte gigantice și seculare, de și a pierdut două pene scumpe din aripele lui, una peste Carpați și alta peste Prut, a eșit învingător a relei soarte ce l-a persecutat, cu inima întreagă, cu capul teafăr!... În fine el a dat pept cu Turcul care l' ținea în vasalitate de 400 de ani, și-a recâștigat independența vitejește, atrăgându-și laudele Europei, și când sârmanul se credea scuturat de greutatea nenorocirilor când se credea intrat într'o viață scutită de griji și de lupte, iată că se găsește față cu o nouă amenințare, față cu o nouă cumpănă, față cu năvălirea Israelită!... Și ce-mai îngrijitor pentru el, față cu un verdict european, *un verdict ce pune în pericol viitorul lui, naționalitatea lui, și chiar avutul său strămoșesc, moșia lui!*

Ce este această nouă cumpănă? Ce este această nouă năvălire? Cine sunt năvălitorii, de unde vine, ce vreau? Și cine este noul Moisi care-i conduce la noul pământ al făgăduinței, așezat astă-dată pe malurile Dunărei?

Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru în-

deplinirea misiunii sale; sunt adepții celui mai orb fanatism religios; cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu cele-alte popoare ale lumii!... Credincioși până la moarte religiei lor; șefii lor sunt Rabinii cari edictează legi speciale pentru ei; patria lor e Talmudul. Puterea lor e nemăsurată, căci să reazămă și se întemeiază pe două alte puteri: *francmasoneria religioasă și aurul!*

De unde vin acești năvălitori? Judecând după numărul spaimântător ce curge neconținut pe toate frontierele țării, pe toate potecile munților, peste plaiuri și peste ape, ar crede cine-va că ei fug alungați de biciul persecuției, căci năvălirea lor prezintă spectacolul emigraților din secolii trecuți... însă nu!... Ei vin în cea mai mare parte din Imperiul Austriei, unde Evreii se bucură de protecția legilor și unde au căpătat chiar drepturi civile și politice. Ei vin și din Rusia care le-au acordat dreptul de a deveni proprietari... Fug dar de bine!... Pentru ce?... Aci e misterul care trebuie să ne pue pe gânduri.

Ce vreau ei la noi?... O poziție socială sau avantajoasă?... Nu, căci după plângerile lor, aici este țara persecuției... O patrie? Nu! Căci patria lor este Talmudul; în el cred, în el veșesc, în el mor! Și acest fanatism meritoriu face țaria lor, căci el îi oprește de a se asimila cu celelalte popoare și de a se contopi în ele; îi menține ca o nație străină între celelalte națiuni, ca un Stat în Stat. Ei caută dar aicea nu o poziție socială, nu o patrie dar o simplă proprietate lesne, de dobândit, efitină de cumpărat; o proprietate pe care să o poată trece către ori-cine altul când această tranșacție comercială ar conveni intereselor lor; o proprietate care prin poziția ei să prezinte avantajul de a fi ca o farabă deschisă pe pragul ce desparte Orientul de Occident. Găsindu-se înecați între milioanele de locuitori ai marelor țări Europene, ei vreau la rândul lor să înec pe un popor mic, și prin ajutorul capitalurilor ce posedă, să devie proprietari ai pământului aceluia popor, iar din vechii stăpâni ai țării să facă niște iloți, precum sunt astă-zi țărani din Galiția și din o parte a Bucovinei.

*

Iată cum se explică această modernă... nu zic cruciadă, termenul nefiind potrivit cu judaismul... voi zice dar: această modernă judaică.

Țara e frumoasă, îmbelșugată; ea are orașe mari, drumuri de fier, șosele, instituții dezvoltate, și un popor cam neprevăzător ca toate popoarele de viță latină... *Ce-i mai ușor de cât a se substitui locuitorilor acestei țări și de a face din țara întreagă o proprietate Israelită?*

Dacă este acesta planul năvălitorilor de astăzi, precum tot ne induce a o crede, el probează încă o dată spiritul întreprinzător al neamului israelit, și departe de a-i merita un blam, el e de natură a atrage lauda și admirarea oamenilor practici.

Blamul s'ar cuveni nouă, Românilor, dacă prin nepăsarea noastră, s'au prin aplicarea unor fatale și absurde teorii umanitare, am da înșine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan. Blamul ar cădea pe capul nostru dacă înșelați de acele teorii înțelese pe dos sau dominați de o spaimă imaginară, sub influența unor amenințări imaginate am uita că patria română este un depozit sacru încredințat nouă de părinții noștri pentru ca să-l tranzmitem întreg și nepătat la copiii noștri...

Cine este noul Moisi care conduce poporul lui Izrael către o nouă Palestina? Cine? O adunare de oameni eminenti, iubitori de neamul lor, puternici prin legăturile lor sociale în lumea politică, și mai puternici încă prin agentul producător de minuni, prin aurul posedat de bancherii israeliți, prinții financiei, după cum îi numesc cu măgulire unele gazete franceze. Alianța israelită!

Alianța israelită!... Nume misterios dar răsunător și lugubru ca și numele de Nihilism.

Toți vorbesc cu o mirare cam îngrijită de aceste două firme răsărite de o dată în ochii lumii, dar nimic nu poate măsura întinderea aspirărilor acelor puteri oculte.

Alianța Israelită! Admirabilă și colosală asociație! Voința ei este voința întregului neam judaic. Poruncile ei sunt legi nediscutabile! Un gest al ei, și sute de mii de oameni își părăsesc căminul strămoșesc ca să se înregimenteze în tăcere sub drapelul negru al năvălirii; sute de mii, cu cea mai deplină abnegație, se îndrumă pe calea tristă a emigrației... Însă alianța, noul Moisi le arată viitorul aurit, și ei merg înainte ca valuri inundătoare a torentelor.

În prezența unui asemenea fapt de energetică părtinire, cum dar noi Românii să nu ne îngrijim, și să nu ne întrebăm ce vrea alianța israelită la noi?

Ea vrea și vrea să ridice seminția judaică de la cădere; vrea să dea o

proprietate mare celor mai săraci și mai neluminați din neamul ei; vrea pentru scopuri ulterioare să ridice Evreii pe aceiași treaptă cu România, și au reușit a interesa pe Europa civilizată la realizarea acestui vis frumos, acestui plan dibaciu, acestei ambiții demnă de oameni superiori care compun alianța israelită.

*

Acum să examinăm pe ce se întemiază alianța israelită ca să reclame pentru numeroșii săi coreligionari drepturi de cetățean în România? Care sunt serviciile făcute de către comunitatea judaică? *Adus'a ea vreme-odată ajutorul ei bănesc la nevoile Românilor fără a căta în acel ajutor un profit ușurar? Unitu-s'au cu sufletul la durerile țării? împărțit-au bucuria ei în zilele de triumf?* Nu!... Regret de a constata că Evreii din Moldova, afară de foarte puține excepții, s'au arătat veșnic nepăsători de soarta României, ba pot zice chiar *ostili propășirii noastre naționale. Unirea principatelor a fost pentru ei un doliu!... Independența română o emigrare, și lupta Românilor pentru acea independență un motiv de a scumpi, de a crește camăta ei, de a specula asupra mizeriei obștești!*

De la 1842, când au început năvălirile, au crescut camăta și-au produs ruina proprietății mari.

Fondat-au la noi evreii institute de folos public? Nu! Gânditu-s'au măcar așa numiții prinți ai finanței din străinătate ca să întrebuințeze influința lor pe lângă puternicii diplomați ai zilei, în favoarea acestei țări române pe care o priveau ca o viitoare proprietate a neamului evreesc?

Nici una de acestea! Singurul israelit care a încercat la noi o întreprindere zisă de folos public, este vestitul Dr. Strusberg, și astăzi cunoaștem cât folos personal a tras el din construirea drumului său de fer, unic în felul său pe fața pământului, și tot odată câtă pagubă au suferit și suferă încă țara; ea plătește scump încrederea ce a avut într'unul din cei mai celebri personaje din aristocrația israelită.

Încă odată dar să ne întrebăm prin ce manopere alianța a reușit a interesa Europa la soarta unui neam cu totul străin de neamul nostru, și care nu se poate recomanda simpatiei europene prin nici un act meritoriu săvârșit la noi?

Toate acele manopere se reduc la una și singură însă cea mai eficace, la influința calomniei.

„Calomniez, il en reste toujours

quelque chose—zice Beaumarchais prin gura lui Figaro“.

Tactica întrebuițată a fost de a arăta Europei pe nenorociții evrei ca pe niște interesante victime ale in-chiziției române pentru cauză de religie, iar pe poporul român a fi zugrăvit cu colorile cele mai înfiorătoare de netoleranță, de fanatism, de barbarie; ast-fel ca să deștepte mila Europei pentru evrei și indignarea ei contra Românilor.

Și în adevăr, D-lor senatori, ați observat cum de vre-o câți-va ani foile din străinătate devotate evreilor, au devenit instrumente oarbe a campaniei clevefitoare întreprinsă în contra Românilor, ori-ce calificare injurioasă scoasă, din vocabularul trivialității, ne-a fost aruncată cu sumeție de unele jurnale din Viena, din Pesta și chiar din Paris. Am fost tratați de sălbatici, de barbari, chiar și de lași în ajunul luptei noastre pentru independență.

Cel mai neînsemnat incident atin-gător de un evreu, a fost exploatat în defavoarea noastră și prezentat în străinătate cu proporții mari, pentru ca să dispue opinia publică în con-tră-ne, și nota-bine: aceea ce vă-dește perfidia, toate faptele Româ-nilor restălmăcite, exagerate, au fost atribuite unui spirit de netoleranță religioasă ce n'a existat niciodată la noi.

De exemplu: un cârciumar jidov, dovedit de înșelător, de falsificator, era depărtat de pe moșia unde își exercita traficul? Foile străine strigau: persecuție religioasă.

Ori ce măsură administrativă luată de guvern pentru ordinea și morali-tatea publică: Persecuție religioasă.

Ori ce lege apărătoare intereselor particularilor, votate de Corpurile Legislative: Persecuție religioasă.

Tot funcționarul, primar comisar de poliție, subprefect, prefect, procuror, judecător: agenți ai persecuției reli-gioase.

Chiar miniștri au fost delășați de șefii acelei armate biurocratice, org-anizată special nu atât pentru gu-vernarea țării cât pentru menirea de persecuție religioasă.

Dar mai mult!... Un evreu fanatic, se introduce într'o biserică creștină, fură sculele sfinte și le aruncă într'un loc spurcat. Pretutindenea, aiurea, chiar în țările cele mai civilizate, acel pro-fanator ar fi fost rupt în bucăți de poporul indignat. La noi, furul sa-crilegiu scapă teafăr, și pentru că este dat sub judecată: persecuție re-ligioasă.

Mai dăunăzi în mijlocul Iașului,

ziua mează-mare, cu ocazia înmor-mântării unui rabin, evreii au dat probe de cel mai sălbatic fanatism, insultând creștinii ce întâlneau, și maltratând femeile lor¹⁾. și încă po-porul Român a stat liniștit... nici un evreu n'a fost atins... Cine însă să plânde de persecuție? Tot evreul.

S'au făcut legi restrictive spre a feri pe locuitorul sătean de exploatarea evreilor debitori de băuturi spirtoase, și cu această ocazie, s'a depărtat de prin unele sate câți-va cârciumari ce făceau traficul cel mai nelegal, și erau chiar gazde de tâlhari... Țipete, răcnite, protestări în foile evreiești: persecuție religioasă; căci *religia a ajuns a fi târâtă și prin cârciumi! ca un bun instrument de cle-vetire...*

Și însă, cu toată asprimea legilor restrictive, priviți: toate debitele de băuturi spirtoase și de tutun sunt în mâna evreilor... Probă de perse-cuție religioasă.

Țara e plină de sinagoge unde evreii se bucură de libertatea cul-tului lor... Probă de persecuție re-ligioasă.

Evreii se bucură de libera circu-lare, de libera așezare în lungul și în latul țării. Ei fac comerțul fără impedicare, chiar comerțuri licite, au întruniri publice fără control, fon-dează gazete în care usează de li-bertatea presei până la licență mă-nuind cu impunătate arma batjocorei în contra Românilor și a Parlamen-telor noastre. Probă de persecuție religioasă.

Ce se mai spun?... Mi-ar trebui zile întregi ca să înșir aci închipui-tele probe de persecuție religioasă, prin care alianța israelită au căutat a depinge neamul Român ca un neam tolerant, barbar, bun de șters depe fața pământului.

Iată însă un document de o mare însemnătate care să găsește în do-sarele congresului de la Berlin, un pasagiu din rechisitorul prezentat acelu congres de alianța israelită, rechisitor care negreșit a servit de bază prescripțiilor ce ne privesc în tratatul încheiat în capitala Prusiei.

Veți vedea până unde a mers lipsa de lealitate, îndrăzneala calomniei și ura israelită în contra noastră.

Ascultați: „In România situația „israeliților foarte numeroși, este încă „grozavă! De doi ani ei sunt jertfa „celor mai crude persecuții.. Mai în „fie care an Europa este uimită la

¹⁾ Oratorul face aluzie la faptul că o preu-teasă care locuia aproape de spitalul jidovăsc, a fost crunt bătută de jidani cu ocazia în-mormântării rabinului.

„povestirea răscoalelor, uciderilor, „prăzilor și isgonirilor, . . . en masse, de „care evreii sunt victime“.

Auziți, D-lor senatori? *Răscoale, ucideri, prăzi!...* Ar crede cine-va că aude vorbind de Maroco, sau de Spania pe timpul lui Torquemada... Alianța a găsit de *bonne guerre* a pune pe seama României de astăzi cruzimele suferite aiurea de evrei în secolii trecuți prin țările cele mai civilizate.

Dar să citim mai departe: „La „aceste violențe s'a adăogat... en „masse persecuția legală cu un șir „de legi ce esclud pe jidani de la „toate întrebunțările, de la toate ca- „rierile liberale, de la toate funcțiunile „publice, și de la numeroasele ra- „muri comerciale, împiedicând până „și *esercițiul cultului religios*, și „cătând prin toate mijloacele puțin „cioase a-i reduce la *mizerie* și a-i „degrada“.

Ați auzit? Noi împedecăm eser- cițiul cultului religios, și cu toate aceste țara îi plină de sinagoge. Noi îi reducem la mizerie, și cu toate a- cestea comerțul întreg și industria și avutul monetar sunt în mâna lor. Noi îi degradăm, când se degradă ei în- suși prin fanatismul lor, și prin de- gradatoarele lor năravuri. Cum găsiți veracitatea acuzărilor, și ce nume se cuvine procedeuului israelit?

Mai departe: „In zadar Puterile garante, rezământu-se pe art. 46 din Convenția de la Paris care acordă *israeliților drepturi civile cel puțin* reclamau în contra acestei politici funeste și barbare... România a rămas fără milă pentru israeliți... etc. etc.“

Auziți cum evreii ne înjură, cum ne califică de barbari chiar într'un act oficial menit a fi sub ochii Congresului.

Iată prevederile acelei Convețiuni din 19 August 1858, prevederi pe cari noi ne-am fi abținut de a le executa:

„Art. 46. Moldovenii și Valahii, de „toate riturile creștine se vor bucura „de o potrivă de drepturi politice. „Aceste drepturi se vor putea acorda „și altor culte prin dispoziții legis- „lative, etc. etc.“

Se vor putea acorda nu vrea să zică că se vor acorda. Nu are un înțeles obligatoriu pentru Români. Cu toate aceste asemenea dispoziții legislative s'a încriș în codul civil din 1864. Vezi art. 9 și 16. Care evreu însă a voit să profite de ele? Nici unul!...

Pentru ce? Pentru că evreii afară de un prea mic număr nu țin la na-

ționalizarea română, nu țin la drep- turi politice; ei țin numai la drep- turi civile, adică la drepturi de a cumpăra pământuri, rămânând tot sub suferința străină. *Ei țin la șter- gerea art 7 din Constituțiune, pentru ca o dată puși pe aceeași linie cu ceilalți străini din țară, să profite de dreptul de a deveni proprietari de imobile rurale, și să ajungă ast-fel scopul lor de a deveni stăpânii a- cestei țări.*

Iată, D-lor, cum Alianța a ex- plotat cu profit câmpul murdar al calomniei, și Europa, îndusă în eroare a crezut'o, dar n'a crezut' Europa luminată!..

Noi am disprețuit aceste clevetiri zilnice răspândite prin foile de pu- blicitate; am comis greșeala de a nu ne apăra la timp dinnaintea opi- niei publice, și de a răspunde la niște acuzări false ce ascundeau un scop perfid, arătând la rândul nostru adevărul. Și acest adevăr este că nu noi Românii suntem persecutorii, ci noi suntem persecutați; nu noi comitem crima persecuției religioase în contra evreilor, ci evreii comit crima unei persecuții complete în contra noastră, persecuție și religioasă și economică și națională.

Am neglijat de a desfășura în ochii Europei tablul îngrozitor al năvălirii sistematice și demoraliză- toare a evreilor, unii isgoniți din Austria și din Rusia, pentru purtă- rile lor nelegale și cei mai mulți trimiși la noi din ordinul Alianței israelite; am neglijat de a pune în privirea lumii lungul isvod de locuitori aduși la sapă de lemn, și de familii o dată avute și astăzi căzute în sărăcie, prin unelta infamă a usurei și prin hrăpirea nesățioasă a evreului ce es- plotează Moldova. Am neglijat de a publica în foile europene durerosul și înspăimântătorul martirolog a ne- norocțiilor Români otrăviți de evrei prin băuturi falsificate.

Spiritul, apa de foc, vărsat de Americani în gura sălbaticilor a con- tribuit a distruge mai mult poporația indigenă de cât armele de foc. *Ra- chiul otrăvit vândut de evreu prin satele noastre are aceiași țintă și produce acelaș efect. Demoralizarea, secarea puterilor, tâmpirea și moartea!*

Acesta este adevărul adevărat! iar nu câte-va incidente izolate și foarte rari cari sunt de domeniul poliției corecționale și pe care Ali- anța israelită le grupează cu multă dibăcie pentru ca să compue din ele un tablou de persecuție religioasă.

Privească Europa nepărtinitoare starea prosperă a celor ce se zic per-

secutați de noi în comparație cu starea de quasi-mizerie acelor ce sunt acu- zați de a fi persecutori și declare în consecință din care parte este per- secuție?

Explice Europa învățată acest fe- nomen unic și straniu în istoria ome- nirei. Cum persecutatul se bucură de toate libertățile religioase și co- merciale, cum poate el circula și a se așeza unde-i place? Cum poate clădi burguri și ridica sinagoge, și fonda jurnale, și avea întruniri pu- blice fără nici o împedcare, fără nici un control din partea guver- nului? Și cum pe de altă parte per- secutorul să fie supus la toate sar- cinile Statului, să fie exploatat până la măduvă de cel pretins persecutat, și în loc să prospere, să se îmbo- gățiască în paguba persecutatului, din contra, el stăpân în țara lui, să scadă, să ajungă la marginea mi- zeriei și în fine să tindă a dispăre sub valurile năvălitoare acelor per- secutați de el?

Fac apel la Europa luminată, fac apel chiar la acei israeliți cărora simțul de echitate și de lealitate nu le este străin, să declare, din care parte este persecuție?

Dar se va găsi poate un filantrop, om de Stat, economist politic care ar zice că persecutorul român e leneș, și persecutatul evreu e harnic; că românul trebuie să dea pas evreului, fiind unul inert și celalt activ. La această stranie aserțiune, voi răspunde aceluia economist-politic atât de aspru în privința românului, și atât de generos în privirea evreului, îi voi răspunde invitându-l să-și arunce ochii pe câmpiile țării și să vadă cine muncește sub arșița soa- relui în lunile de vară? Cine cu sudoarea lui scoate roada pămân- tului pentru ca economistul-politic să aibă cu ce trăi în lux și pentru ca evreul persecutat să aibă ce es- plota fără muncă?

Românul e leneș? Dar!... El e leneș la câștiguri ilicite, și această lene, îl onorează, căci e o calitate, o probă de conștiință.

În fine explice Europa luminată un alt fenomen: Cum se face că evreii din țările în care se bucură de toate drepturile cetățenești, fug de acele țări, se leapădă de acele drepturi, și vin cu sutele de mii să se arunce în ghiarele persecuției române? Cum se face că în timp de 20 de ani nu- mărul acelor nenorociți persecuția i-a crescut de la 80.000 până peste 400.000?

Iată un tablou îngrozitor de cre- șterea numărului acestei populațiuni

năvălitoare :

Recensemântul din 1859 arată pentru populațiunea României următoarele cifre :

4,299,000 creștini) populațiunea totală: 135,000 jidani) 4,425,000 suflete.

Mișcarea populațiunii, adică sporierea prin escesul nașterilor asupra morților, după documentele statistice, ne dă până la 1872 următoarele cifre :

4 586.500 creștini) popul. tot. în 1872: 260.000 jidani) 4,846.500 suflete.

Pe baza aceluiași creșteri, populațiunea pentru sfârșitul anului 1879, se poate admite ast-fel :

4,759.500 creștini) popul. tot. în 1879: 335.800 jidani) 5,095.300 suflete.

Cifra de 335,800 jidani, în 1879, este prea mică : 1) pentru că punctul de plecare, adică recensemântul din 1879 este greșit în mai puțin ; 2) pentru că nimic nu este mai greu de cât înregistrarea exactă a nașterilor și morților la evrei (mai ales de la 1859 până la 1870) : și 3) pentru că în acea cifră nu se cuprinde escesul imigrațiunii ovreești, asupra emigrațiunii, în intervalul de la 1872—1879. Așa fiind, cifra în genere admisă de 400.000 ovrei astăzi în ființă, se poate privi ca adevărată și mai grabă ca un minimum.

Din cifrele mai sus expuse rezultă că, pe când populațiunea creștină în 20 ani, de la 1859—1879, a sporit cu 470.000 suflete, adică cu a 9-a parte, populațiunea ovreiască în acelaș interval a crescut cu 200.800 suflete, adică cu de 2 și jumătate ori, întreaga populațiune ovreiască !!

D. Moseau de Ionnes, arată tabloul următor :

Svedia și Norvegia, 450 jidani, adică 1 la 7.500 locuitori ;

Anglia, 12.000 jidani, adică 1 la 1750 locuitori ;

Elveția, 1, 970 jidani, adică 1 la 1100 locuitori ;

Prusia, 135.000 jidani, adică 1 la 800 locuitori ;

Franția 60.000 jidani, adică 1 la 600 locuitori ;

Italia, 38.000 jidani, adică 1 la 500 locuitori ;

Danemarca, 6.000 jidani, adică 1 la 330 locuitori ;

Grecia, 7000 jidani adică 1 la 140 locuitori ;

Germania, 150,000 jidani, adică 1 la 90 locuitori ;

Belgia și Olanda, 80.000 jidani adică 1 la 27 locuitori ;

Austria, 453.000 jidani, adică 1 la 60 locuitori ;

Rusia, 658,000 jidani, adică 1 la 58 locuitori ;

Turcia, 380.000 jidani, adică 1 la 26 locuitori ;

Noi putem acum adăoga :

România, 400.000 jidani, adică 1 la 13 locuitori ;

Prin urmare, România are relativ o populațiune ovreiască de 2 ori mai mare de cât Statul din Europa care conține relativ mai mulți jidani, adică de cât Turcia, și de 6000 ori mai mare de cât Svedia, care conține cea mai mică populație ovreiască.

Luând numai Statele cu cele mai maricifre absolute de ovrei, vedem că în :

Rusia, jidanii constituie a 110-a parte din populația totală ;

Austria, jidanii constituie a 79-a parte din populația totală ;

Germania, jidanii constituie a 144-a parte din populația totală ;

Belgia, jidanii constituie a 112-a parte din populația totală ;

Franția, jidanii constituie a 600-a parte din populația totală ;

Italia, jidanii constituie a 700-a parte din populația totală ;

România, jidanii constituie 13-a parte !

Mare atragere are pentru neamul israelit această persecuție ? Mare, dulce îi se vede, de vreme ce toți aleargă la dânsa ca la un gheșeft plin de mare foloase.

Bine-voiască dar Europa a înțelege odată pentru totdeauna că precum în secolii trecuți evreii persecutați pentru cauza de religie în Franția, Englitera, Germania, Italia, Spania, și Portugalia, găseau un adăpost în țara Română, tot asemenea și în zilele noastre evreii nepersecutați, aleargă iar la noi și astăzi-dată cu sutele de mii. însă nu pentru ca să fie persecutați de Români, dar pentru ca să aibă și ei la rândul lor pe lume rolul de persecutori și să persecute pe acel ce le dau ospitalitate... Cifrele au o eloquentă neînvinsă ! (Liv. la note de Zizin).

Încă odată, iată adevărul ! Și încă Europa a crezut și crede din contra, atât de dibaciu a fost surprinsă confiența sa, atât a fost de activ, de influent, de neîmpăcat, de victorios, sistemul clevetirei aplicat în contra noastră de alianța israelită !

Aci stăm și ne întrebăm cu mirare : cum niște oameni ca acei ce compun comitetul Alianței israelite, s'a înjosit a se servi de o armă atât de degradătoare ? Căci nimic nu-i mai infamant pe lume ca rolul de calomniator... și ne place a crede că însuși acei oameni au fost induși în

eroare de către niște fanatici și de rea credință corespondenți din țară. Ast-fel pe baza raporturilor mincinoase ce primeau au indus și ei în eroare pe supremii legislatori ai Congresului de la Berlin.

Prin urmare, România este astăzi victima unei erori isvorâtă dintr'o infamă calomnie !

Ce efect a avut asupra soartei noastre acea eroare ? Un efect dezastroș, inic, umilitor și stigmatizator pentru nația Română !

Europa indignată de tabloul atâtor cruzimi, atâtor nelegiuri, atâtor preținse acte de barbarie comise de noi asupra nenorociților evrei ne-a condamnat fără a ne asculta. Europa, convinsă că suntem un popor netolerant, fanatic, barbar și persecutor, ne-a pus pe acelaș rând cu sălbaticii din Africa, au găsit că facem parte în secolul XIX, în acest secol de lumină, și că suntem o penalitate. Europa deci a decis a nu recunoaște independența noastră, până mai întâiu nu vom pune capăt barbariei noastre, până nu vom înceta de a schingiui pe evrei, până ce în fine nu vom acorda acestora drepturi civile și politice.

Iată situația exactă în care ne aflăm : un popor acuzat, condamnat fără judecată în prezența altui popor calomniator și năvălitor !

Indignarea Europei a fost atât de mare, în cât nu i-a permis de a lua în considerație :

1. Că independența noastră ne-am recâștigat-o înșine cu arma în mână, cu prețul sângelui nostru că independența noastră este un fapt desăvârșit — un fapt acompli — și recunoscut de mari Alteți al ultimului război ; de împăratul Alexandru și de Sultanul, fostul nostru suzeran ; că independența noastră nu ne-a fost acordată de pomană de către alții, dar că acea glorioasă pomană ne-am făcut-o noi înșine prin vrednicia noastră.

2. Că în calitate de beligeranți învingători... nu învinși... cum meritam a fi scutiți de ori-ce condiții umilitoare într'un tratat de pace încheiat în urma războiului la care am luat o parte glorioasă.

3. Că tratatul de la San-Stephano, carele nu a fost abrogat în întregul său, proclamase independența noastră.

4. Că dreptul internațional pozitiv nu obligă pe o nație care n'a fost reprezentată la un Congres, a se supune obligațiilor impuse ei de acel Congres atunci n'ai cu seamă când ea este învingătoare iar nu învinsă.

Mister prestidigitativ a fost dar

Alianța israelită dacă a reușit a introduce prin surprindere în tratatul de la Berlin o chestiune cu totul străină războiului oriental, chestiunea israelită și tot prin surprindere pîn-tește a se rezolva această chestiune în Parlamentele Române.

Eloquent avocat a fost Alianța israelită dacă atîtînd indignarea Europei în contra noastră, a aprins'o în așa grad, cît Europa să ne condamne pe noi Români a plăti pe cea Orientului cu o bucată din pămîntul nostru, cu Basarabia; să ne condamne tot odată a plăti recunoașterea independenței noastre cu sacrificarea dreptului nostru suveran de legiferare; să ne condamne în fine a da drepturi la sute de mii de străini isgoniți de aiurea și adăpostiți între noi.

Europa avea alte chestiuni de regulat în Congres, chestiuni mult mai importante pentru ea, precum de exemplu, aceea a interdicției înscrise în Constituția noastră în privirea colonizării cu neamuri străine (art. 3). Cum s'ar putea împăca dar ștergerea art. 7 cu menținerea art. 3, când cel d'ântăiu impune colonizarea evreiască, și cel d'al doilea oprește orice colonizare. Să aibă Evreii mai multe avantaje de cît Francezii, Germanii, Italianii? etc.

În zadar marele cancelar al imperiului Ruses; prințul Corciakof, cel mai autorizat a spune adevărul în chestia Israelită, în zadar s'au ridicat în contra prescriptului art. 44, arătând marea deosebire ce există între Evreii occidentali și acei din orient, declarând chiar, că aceștia sunt un pericol pentru popoarele de dincoace de Carpați, glasul său n'a fost ascultat, căci trebuia să fim noi pedepsiți pentru fărădelegile noastre de popor barbar, netolerant și persecutor!

De acolo a isvorât art. 44!

Și iată-ne dar stigmatizați în ochii lumii pe temelul unor simple calomnii!

Stigmatizați! Căci art. 44 coprinde în prescripțiile sale *un sub înțeles, calificarea de popor, netolerant barbar și persecutor.*

Cine este înferat cu această denumire insultătoare? Noi! Poporul Român! Noi care cu tot dreptul putem revendica titlul de poporul cel mai liberal, cel mai emancipator din toate popoarele lumii moderne!

Noi netoleranți! Noi care n'am avut niciodată un *Getto* în orașele noastre și care ne-am deschis fruntariile la refugiul tuturor acelor nenorociți evrei persecutați, despre-

țuți, schingiuiți în Franța, Germania, Italia, Spania etc.

Noi barbari? Noi, care am emancipat vecinii Asiei de la 1740, pe când Creștinii erau servi în celelalte State occidentale.

Noi barbari! Noi, care în timp de 30 de ani numai am desrobit țigăni, lovind astfel în drept feudal și secular, fără lupte, fără vărsare de sânge ca pe aiurea, ci din contra cu cea mai creștinească compătimire.

Am emancipat Români clăcași, desființînd boerescul, și ridicându-i pe servii noștri la rangul de cetățenire, făcându-i chiar proprietari printr'o singură trăsătură de condeiu, și aceasta fără lupte, fără vărsare de sânge ca aiurea, ci din contra cu entuziasmul cel mai viu. Desființarea unui drept feudal și secular, care ținea pe frații noștri sub jug, a fost cea mai frumoasă sărbătoare națională.

Am dat drepturi politice Armenilor stabiliți în țară de 400 de ani, oameni liniștiți, muncitori și iubitori de patria lor.

Am făcut încă mai mult, noi cei barbari, noi cei stigmatizați; am trecut Dunărea ca să contribuim la emanciparea unui neam străin nouă, la desrobirea Bulgarilor!

Noi suntem barbari, noi am meritat această insultă a doua-zi după ce în lauda lumii, ne-am afirmat valoarea sub zidurile Plevnei? După ce ne-am probat toleranța într'un sens neîntrerupt de secol?

Și cine a luat inițiativa în Congres pentru ca să ne arunce pe frunte această crudă insultă?.. Națiile de același sânge cu noi?

Franța! Acea țară generoasă și emancipatrice? Franța atît de simpatcă nouă, căreia datorim convenția de la Paris, în sânul căreia noi Români mergem cu preferință de aproape o jumătate de secol spre a ne deprinde a fi generoși, liberali și emancipatori. Franța a căreia nenorociri a găsit un resnet de profund în inimile noastre. Franța lui François I-*iu* care după bătălia de la Pavia, au strigat cu o nobleță cavalierească:

Tout est perdu, hors l'honneur!

Atît de puternică a fost influența calomnii vărsată asupra noastră și eroarea isvorată din acea sorginte necurată!

Italia!... Care a declarat cu mândrie în parlamentul ei, că e sora României! Italia eroului rege Victor Emanoil și a marelui cetățean Cavour, doi giganți cari au fundat uni-

tatea și independența Italiei fără a sacrifica onorul ei. Italia ne-a aruncat insultă, sora a stigmatizat pe soră!

Atât de desnaturătoare a fost influența calomnii vărsată asupra noastră și eroarea isvorată din acea sorginte necurată!

Turcia singură, către care noi ne-am purtat dușmănește, s'a grăbit a recunoaște independența noastră, fără condiții de lealitate și astfel au recăștigat simpatiile noastre.

Cu Turcia am avut o socoteală seculară de închiat... Am încheiat'o sub zidurile Plevnei și am rupt legăturile noastre de vasalitate, rămânând în legături de amicie... Am scăpat de un suzeran care se ferea de a ne da porunci, respectând autonomia noastră și straniu capriciu al soartei!... Astăzi ne găsim față cu cinci alți suzerani cari, rezemându-se pe o eroare, ne edictează legi și penalități.

Ce am câștigat în schimb? *Ce ne folosește independența dacă suntem constrânși a inaugura această independență pe un act de supunere...* de servilitate deghizată sub denumirea de diferență!

D-lor Senatori! În prezența unei situații atît de anormale, ce avem de făcut? care trebuie să fie atitudinea noastră? Avem a ne pătrunde de caracterul sacru al mandatului nostru, și fermi, și decisi, avem să spunem cu curaj precum și cu deferență cunoscută, Puterilor semnate a tratatului de la Berlin:

„Am fost calomniați în ochii voștri, calomniați într'un grad astfel, că dintr'un popor liber și emancipator ce suntem, am ajuns a fi considerati de voi ca un popor netolerant, barbar și persecutor.

„Această calomnie, a isbutit a naște în spiritele voastre indignarea, care v'a dictat art. 44 din tratatul de la Berlin.

„Acel art. 44 prin condiția pusă, recunoașterii independenței noastre, coprinde un blam nemeritat de noi, o insultă care lovește demnitatea noastră română.

„Deci, de cît recunoașterea unei independențe pătată cu umilire, mai bine o nerecunoaștere ce o scutește de stigmat.

„Calomnia a fost perfidă, — indignarea neîntemeiată, — penalitatea nedreaptă.

„Deci noi, Români, cu tot respectul datorit marilor Puteri ale Europei civilizate, dar totodată cu toată demnitatea ce aparține de drept unui popor prin sine inde-

„pendent, venim să facem apel la
„mărinimia voastră și la simțământul
„vostru de caritate pentru ca să con-
„statați adevărul și prin urmare să
„nu subordonați recunoașterea inde-
„pendenței României unei clause ce
„atacă dreptul ei suveran de legife-
„rare și toate fibrele onorului său.

„Lăsați-ne proprii noastre iniția-
„tive, liberului nostru arbitru pentru
„a regula chestia israelită într'un
„mod conform cu principiile civi-
„lizației moderne, ce le-am aplicat
„cu generozitate către alții, și cu
„interesele noastre economice și na-
„ționale, precum din libera noastră
„inițiativă am urmat în privirea Ro-
„mânilor, odinioară servi, a Țiganilor
„odinioară sclavi, a Armenilor și a
„Bulgarilor.

„Recunoașteți independența noa-
„stră pur și simplu, pentru ca să
„nu rămâne nici umbră de blam, nici
„un vestigiu de stigmat pe fruntea
„României, și astfel promitem a face
„schimbarea în unele dispoziții ale
„Constituției noastre.

„La caz contrariu o declarăm cu
„mai profundă regretare, datorită
„noastră de Senatori, chemați a păzi
„Constituția noastră iar nu a o sfâ-
„șia într'un moment de surprindere;
„chemați a păstra neatinsă demni-
„tatea națională, ne vom vedea obli-
„gați de consecința noastră a amâna
„pe la un timp mai fericit revizuirea
„Constituției.

„Această declarație o facem fără
„nici un spirit de sfidare, dar chiar
„sub forma unei rugăciuni adresată
„de noi acelor mari Puteri, cari știu
„a ține sus drapelul demnității lor
„și care ne vor permite a urma e-
„xemplul lor, pentru ca astfel să fim
„demni de a lua locul nostru ală-
„turi cu ele“.

Nu mă îndoiesc, că toți D-nii Se-
natori, precum și toată țara, resimt
nedreptatea și insulta amară ce ni
s'a făcut din cauza unei simple e-
rori provocată dintr'o calomnie;
însă se vor găsi negreșit unii din-
tre colegii mei, care conduși de un
spirit de prudență cam exagerată,
îmi vor face întâmpinări.

Unul va zice poate că Europa
luând odată o deciziune în privirea
noastră, nu ar putea se revie asupra
ei; prin urmare refuzul nostru de a
ne supune verdictului său ar fi din
partene o desfidere imprudentă.

Voiu răspunde că, ar fi să neso-
cotim spiritul de echitate Puterilor
civilizate, dacă am crede că recunos-
când eroarea în care au fost induse
asupra noastră, s'ar înțeți a men-
ține o clausă pedepsitoare, infa-
mantă și nemeritată, în tratatul de

la Berlin; voiu adăugi că incul-
patul ce își reclamă dreptatea
nu desfide pe judele său, și
că a refuza stigmatul pe fruntea
țării, a refuza sinuciderea neamului
nostru, nu este un act de sfidare.
Europa e prea luminată ca să pue
în cumpănă amorul său propriu de
putere gigantică, cu dreptul sacru a
unui mic popor ce a meritat tot-
deauna bunăvoința ei. Europa cu-
noaște că demnitatea unei nații nu
se măsoară pe numărul locuitorilor
săi, precum onorul și curagiul unui
om nu se măsoară pe talia lui.

Altul va zice poate că s'ar uni
cu părerea mea, dacă din dosul re-
fusului nostru de a ne supune, am
avea 300.000 de baionete. Voiu răs-
punde, că dreptul nostru e mai tare
de, cât 300.000 de baionete, cari,
dacă le-am avea și am vroi să facem
întrebuințare de ele, ne-am găsi în
față cu 300.000 baionete ale Europei
cualizate în contra noastră. Prin ur-
mare, nu 300.000 de baionete ne-ar
putea dicta datoria noastră de a feri
fruntea țării noastre, de a insulta
dar dreptul nostru.

Altul va zice că, art. 44 nu co-
prinde nici o intenție de insultă în
contra nației Române, ci numai o
simplă de condiție admitere în marea
familie Europeană, precum de pildă
condițiile la care este ținută a se
supune ori-cine are dorința de a face
parte dintre membrii unui club. Stranie
întâmpinare! L'ași întreba pe acel
întâmpinător, dacă ar primi să intre
într'o adunare, cu condiție de a se
sinucide mai întâiu, sau cel puțin
cu condiție de a trece printr'o umi-
lire degradatoare!

Altul va zice: că trebuie să facem
oare cari sacrificii, pentru ca să
intrăm și noi o dată în marea familie
Europeană. Voiu răspunde D-sale,
întrebându-l dacă nu a remarcat în
unele familii câte o rudă scăpătată,
care are mai mult rolul și aparența
de slugă de cât acela de rudă, care
e tolerat în salon sub condiție de a
nu se prevala de legăturile sale de
rudenie cu stăpânii salonului; care
e pus la masă în capătul mesei, și
dacă sunt mai mulți meseni, sau me-
seni importanți, e trimis să prân-
zească jos cu ceilalți servitori. A-
ceastă poziție de rudă scăpătată și
umilită, eu nu o admit pentru Ro-
mânia când e să intre în familia
Europeană, și îmi place a crede că
fie-care dintre noi gândește ca și
mine: că România și-a recâștigat
titlurile sale de nobleță pe câmpul
răsboiului, că prin urmare are dreptul
de a face intrarea sa în lume cu
fruntea sus, iar nu cu capul plecat.

Altul va zice: că în fine tot trebuie
să facem ceva în favoarea evreilor,
pentru ca să dăm o satisfacere Eu-
ropei și să ștergem din Constituția
noastră acel nenorocit art. 7, cauza
situației noastre de astăzi.

Dar trebuie să facem ceva, însă
ce, și cum, și când? Iată întrebarea.
dacă Europa, apreciând actele noa-
stre din ultimii 30 de ani, și con-
vingându-se prin acele acte, că
suntem un popor liberal și emanci-
pator, ar fi recunoscut pur și simplu
independența noastră, câștigată de
noi înșine, iar nu dată nouă po-
mană, și dacă în urma acestei recu-
noașteri leale ar fi cerut de la noi
oficios ca să desființăm stavila pusă
în calea evreilor, noi Români, cu
generozitatea și simțul de grațitudine
ce ne caracterizează, ne-am fi grăbit
a face pentru israeliți mai mult de
cât vom putea face acum.

Lăsați în propria noastră inițiativă,
și la liberul nostru arbitru, ne-am
fi arătat mai liberali, mai mărinimoși
în privirea evreilor, de cât acum că
ne vedem loviți în amorul propriu
nostru național, în dreptul nostru
suveran de legiferare, și apăsați sub
presiune străină.

Alianța israelită prin nerăbdarea
ei de a dobândi drepturi civile și
politice pentru coreligionarii săi, au
indus Europa în eroare, pentru ca
Europa să exercite presiune draco-
nică asupra noastră. Rezultatul este
că națiunea română să simte ofen-
sată, că România se simte amenin-
țată, că poporul este iritat într'un
grad care poate să producă regre-
tabile evenimente. Prin urmare re-
prezentării săi sunt ținute a fi cu
mare circumscripție în atingerea Con-
stituției noastre, și pot zice, sunt
obligați la o parcimonie prudentă în
chestiunea de acordare de drepturi
neamului israelit.

Iată rezultatul nerăbdării alianței
israelite, nerăbdare legitimă, o re-
cunosc, dar imprudentă și nepolitică.

Eu însumi care am' reputația de
evreofob, mă simt cu toate aceste
destul de civilizat, pentru ca să gă-
sesc că trebuie să facem evreilor o
condițiune mai corectă în țara noastră,
dar când, și cum, și în ce condițiuni?

Nu sub presiunea directă a art.
44, nu sub presiunea indirectă a
alianței israelite... ci din liberul
nostru arbitru de Stat independent și
recunoscut. Independent fără condițiuni.

Căci, dacă am urma alminterea,
dacă ne-am supune a trece sub fur-
cele caudine acelu fatal art. 44,..
știți cu ce ne-am alege?

1. Am afirma noi înși-ne acuză-
rile alianței israelite și am recunoaște

starea de barbarie ce ni se aruncă în față, făcând un *mea culpa* ce ar rămânea ca o pată eternă pe paginile istoriei noastre naționale.

Supurându-ne cu capul plecat penalității cuprinsă în art. 44, am lua deprinderea supunerii, pe când alții ar lua vis-a-vis de noi deprinderea poruncii, și ca Stat independent, am ajunge la o stare mai tristă de cât cea din timpul reglementului organic, când eram conduși *à labaguette* de ordinele venite din Petersburg și de firmanurile sosite din Stambul.

În fine ne-am expune la cea mai tristă umilire: aceea de a datori recunoașterea Independenței noastre, nu sacrificiilor noastre, nu vitejiei noastre, nu Românilor care și-a vărsat sângele pe câmpiile Bulgariei... nu simțului de equitate a Europei, dar am datori-o în parte... cui?... Alianței israelite!... Asemenea Prințului nostru care au făcut campania ca șef Suveran, în fruntea bravei sale armate, Prințul Carol de Hohenzolern, nepotul marelui împărat al Germaniei, și Domn Românilor, el care și-au câștigat titlul mareș de Prinț independent *à la pointe de son épée*, și-ar datori acest titlu istoric, nu vitejiei sale, nu bărbăției soldatului Român..., dar cui?... în parte alianței israelite.

Ce ar zice țara întreagă, dacă i-am creaa o asemenea situațiune în istorie? Ce ar zice Românul care s-a luptat voios pentru idepedența moșiei strămoșești?

Țara și-ar întoarce ochii cu durere de la noi.

Românul ar zice: Nu-mi mai cereți de azi înainte sângele meu, dacă acel sânge vărsat nu slujește de cât la trunchirea țarei și la înjosirea demnității naționale.

Pentru aceste considerente, când astăzi România vine cu istoria sa în mână, pentru ca noi să înscriem pe paginile sale, al nostru veto, eu unul rup pagina destinată pentru înscrierea umilirei țarei, iar pe cea-laltă pagină scriu cu inima mea: demnitătea și salvarea ei!

Iată cuvintele pentru care susțin amendamentul. Am zis!..“

Așa vorbea acela, în al cărui nobil suflet au vibrat toate bucuriile și durerile neamului, s'au oglindit ca în azurul cerului toate frumusețile pământului strămoșesc. La oamenii, cari au făurit România mică, trecând prin volbura revoluției dela 1848, prin suferințele și lipsurile surghiunului, participând ca bărbați maturi la discuțiile îndrumătoare ale divanurilor ad-hoc din 1857, înfăptuind opera Unirii Principatelor de la

1859 și înălțarea României la rangul de Regat; la acești oameni, spre deosebire de pigmeii din zilele noastre — cu rare excepții, — la acei oameni gândul cel adevărat pornea dintr'o inimă curată, pusă în serviciul țării. I-a caracterizat exact Eminescu când scria :

„De aceea spusa voastră era sfântă și frumousă, căci de minți era gândită și din inimi era scoasă“.

Astăzi mintea nu mai îndrăznește să gândească naționalist; inima nu mai bate românește. Astăzi gândim după calapodul făurit de „anumita presă“, și simțim cum ne dictează interesele materiale, cari nu mai cunosc granițele patriei.

Astăzi literatura să complace în înclinări atât de dozate cu umanitarism încât simțul autohton apare tot mai firav, tot mai atrofiat. Prozatorii noștri, poeții noștri contemporani se străduesc a fixa pentru posteritate totfelul de stări sufletești și plâsmuiri ale imaginației; dar dintre cei mai în vârstă nu s'a găsit unul, care cu talent să zugrăvească, impresionant, zguduitor și creator de sbucium lăuntric fără astampăr, toată mizeria, toată desna-dejdea, tot pustiul din sufletul țaranului din Maramureș, ori din țara Moților, împins să și i-a toiagul pribegiei, pentru-că Jid'nul s'a așezat în locurile de baștină și odată cu isvoarele de bogăție i-au răpit și adăpostul părintesc.

De ce nu vă exercitați talentul, domnilor scriitori, analizând adânc tăios și limpede ce se petrece în sufletul celui mai conservator țaran din lume, când mizeria îl scoate din ograda lui și-l aruncă departe de vatra satului, unde nu mai are de ce se prinde?

Căutați dureri imaginare, frivole, umbre trecătoare ale unei închipuiri — înfierbântate și nu desvăluți durerea reală a unui popor care moare!

Nu vă mișcă soarta tragică a neamului din care v'ați ridicat de ieri sau de alaltă ieri? Cum se poate să uitați, domnii mei, că dacă talentul vă permite să vă ridicați până în slava cerului, sunteți totuși infipți, cu picioarele în ghea strămoșească, că din această glie, vă isvorăsc toate puterile, precum seva se ridică prin rădăcinile copacului, tulpină și crengi până la cele mai plâpânde rămu-rele, cari se îndreaptă spre soare?

Din două una: ori mișcarea naționalistă și creștină nu are nici un temei real; ori D-voastră domnilor scriitori ați pierdut contactul cu substratul sufletului popular. Cine crede, că mișcarea, pentru a cărei spo-

rire și luminare lucrăm din răspu-teri, nu are un temei de tragică realitate, să se ducă în satele sărăcite și alcoolizate de Jidani și va face, dacă este bun Român, *mea culpa*; atunci nu mai rămâne decât ca aceia, cari cu vină au întârziat să-și curețe cu un ceas mai înainte sgura indiferenții spre a îmbrăca realitatea în formele nepieritoare ale artei, care făcând opinie publică împinge la înfăptuiri salvatoare.

Toate mișcările neamului nostru cu caracter național ori social, până la izbucnirea marelui război, au încolțit în suflete prin preludiul literaturii.

Ați uitat, domnii mei, cât a precipitat evenimentele „Deșteaptă-te Române“ al lui Andrei Mureșanu? și cântecul pătimirii noastre al lui Octavian Goga? Ați uitat mișcarea dela „Semănătorul“ a lui Nicolae Iorga, determinând puternic, năvalnic, irezistibil nu numai simpatia inoperantă, ci grija chinuitoare și cerința imperioasă pentru rezolvarea chestiunii țărănești în România mică; aceea literatură viguroasă și conștientă, susținută de talente tinere, conduse de DI Nicolae Iorga, a pregătit înfăptuirea reformei agrare, pusă în mod oficial la ordinea zilei, la începutul anului 1914. Credeți D-voastră, domnii mei, că puțin ecou, puțină putere de propulsiune, de urnire a conștiințelor din vechile făgașe, a avut aceea poezie a lui Vlăhuță, care indignat că nu se face cu un ceas mai înainte dreptate țaranului român, a intitulat-o în 1907 „Minciuna stă cu regele la masă“?

Astăzi în pustietatea indiferenții generale, față de suferința crescândă a poporului român, care gen.e sub călcăiul jidovesc, apar *rari nautes in gurgite vasto*; ici și colo câte un scriitor tânăr, al cărui glas nu se poate auzi în hărmălaia Jidanilor și jidoviților, cari dictează în viața sufletească a României.

Abia dacă vedem înverzind ca o oază în mijlocul deșertului poeziile antisemite ale lui *Iustin Ilieșiu*; producțiile lui *Costea Rovine*, valoroasa piesă de teatru a lui *Corneliu Georgescu*, intitulată *Vremuri de restriște*.

Dar scriitorii maturi, cu nume bine stabilit, unde sunt?

Oare se rușinează să desvolte, pentru întreaga țară, tema pe care Eminescu a pus-o pentru Bucovina, acum o jumătate de veac în cunoscuta strofă:

„Și tu frumoasă Bucovină
„Diamant din stema lui Ștefan
„Ajuns-ai roabă și cadână“
„Pe mâni murdare de Jidan“?

I. C. Cătuneanu.

O scurtă privire asupra chestiunii pădurilor moțești

În ziua de 18 Iunie 1927 trebuia să aibă loc procesul de rebeliune intentat moșilor dela Rechițele, fiindcă ei și-au apărat pădurile de exploatarea evrei veniți să le taie până în fața caselor acestor moși.

Înainte cu 4 ani, când s'a făcut cunoscută chestiunea exproprierei moșilor ne-am ocupat de această chestiune amănunțit, tot așa ca și câteva gazete zilnice cari au luat apărarea moșilor cu mult curaj și energie. Cu toate acestea în timp de 4 ani multe amănunte s'au uitat și lupta frumoasă pentru dreptate a moșilor a început să fie uitată, cu toate că pădurile din Munții Apuseni nu au intrat în stăpânirea locuitorilor, cari de secole întregi au fost obișnuiți să nu vadă acolo streini, ci să taie singuri pădurile, fie pentru grinzii ori scânduri sau „cercuri de ciubere“, scoborând apoi cu ele la vale la oraș.

Din ziarele cari s'au ocupat cu chestiunea exproprierei vom căuta să reclădim momentele acelea de amărăciune și disperare ale moșilor cari au făcut să sară întreaga opinie publică românească în ajutorul lor.

Întreaga luptă pentru dreptate de câțiva ani a moșilor, s'ar putea împărți în trei faze.

Prima fază este descoperirea afa-cerilor puse la cale în dauna populației de către societățile de exploatare conduse de evrei și alți streini ori înstreinați.

Prin anul 1922 o nouă societate constituită la București cu mai mulți români cu trecere și legături, între cari însă juca rol principal un oarecare evreu cu numele *Fischer* dela o societate care fusese disolvată, cumpără o pădure foarte frumoasă de brad de 100—120 ani care se afla în apropierea nemijlocită a comunei Rechițele.

Cum moșilor li s'a promis încă din timpul revoluției, când pentru a goni de acolo pe unguri și pe evrei ei voiau să pună foc pădurilor, că pădurile vor fi ale lor și să le păzească, oamenii au primit cu o surprindere vie sosirea lucrătorilor societății „Regatul Mare“ a lui *Fischer*. Ei s'au sfătuit într'o zi de Duminecă și au plecat mic și mare în pădurea Cuciulatlului, cum îi zic ei pădurei din chestiune, unde au găsit pe lucrătorii streinilor, pe cari i-au pus pe fugă, convinși că pădurile numai ale lor pot fi, cu atât mai mult că în ultimul timp starea moșilor din munți s'a îngreunat

foarte mult. Pământul nu produce nimic, pe lângă toate acestea ei nu mai puteau ține nici vite și acum erau amenințați ca să li se ia din gură ultima bucată de pâine pe care le-o mai oferea exploatarea pădurilor.

Nu au trecut însă decât câteva zile după ziua de 22 Noemvrie 1923, când moșii au alungat pe oamenii lui *Fischer* din păduri. Ei s'au pomenit cu căpitanul de jandarmi Brudea și mai mulți jandarmi veniți să potolească rebeliunea. Țăranii și azi își amintesc cu groază de „instrucția“ pe care a făcut-o atunci căpitanul de jandarmi, care a bătut până și pe primarul comunei.

Văzând moșii că după ce li se iau pădurile, ei mai sunt și bătuți de jandarmi, s'au hotărât să trimeată delegații la București. Primarul satului, Teodor Șuşman, împreună cu câțiva moși pleacă atunci în capitală, unde caută să se plângă oamenilor politici de nedreptatea ce li s'au făcut. Dintre toți aceia cu cari ei au vorbit, numai dl *Nicolae Iorga* a luat cuvântul pentru ei, arătând în Parlament cece se întâmplă în Munții Apuseni.

Sosind însă acasă la câteva zile ei se pomenesc cu prim-procurorul Tribunalului din Cluj, Cepescu și cu judecătorul de instrucție, Păcuraru făcând o anchetă care a durat mai multe zile, dau ordin să se aresteze vre-o 12 țărani și primarul Șuşman vinovați de provocare la „rebeliune“ și să fie duși la Parchetul tribunalului din Cluj. Moșii nenorociți stau vre-o 2 săptămâni în închisoare, dar între timp mai multe ziare românești dau alarma și guvernul se vede nevoit a lua măsuri pentru ca moșii să fie puși în libertate, ordonând totodată o mare anchetă pentru stabilirea situației în care se află locuitorii din Munții Apuseni.

În cursul acestor anchete apoi se constată lucruri uimitoare. Din acest moment ne putem considera întrați în faza a doua a chestiunii.

Se constată, că în Munții Apuseni, regiunea Huedinului trei mari societăți și câțiva absenteiști au ajuns stăpâni pe pădurile oamenilor, pe cari le exploatează după cum vor ei, pentru ca moșilor să li se exproprieze tăieturi și stânci goale drept păduri comunale.

Iată carisunt cele trei societăți: Kalotaszegi Erdőipar dela Călățele, o co-

interesare a lui Grödl, cunoscutul exploatare de păduri, Fehérvizi ale Tischler, cel mai mare exploatare de păduri din Ardeal, și Regatul Mare a lui Fischer, despre care am mai vorbit. Ce a mai rămas din pădurile mari, a rămas în mâna absenteiștilor Urmánczy, Bánffy, Andrásy. Și să notăm că tocmai Urmánczy a fost acela, care a adus în 1918 trupe săcuesti cu mitraliere la Belis unde au împuşcat mai mult de 100 de moși, aruncându-i apoi morți și răniți în focul imens al cherestelei incendiată de către populație. Dar pe semne mai dragi erau streinii decât românii.

Cum însă legea pentru reforma agrară prevedea că și locuitorii trebuie împroprietăriți, s'a găsit modalitatea pentru a se eluda dispozițiunile legale. Comunele de moși au fost împroprietărite cu stânci și tăieturi, cum și cu solul pădurilor pe cari le vor exploata societățile. În felul acesta vre-o 36 de comune de moși din jurul Huedinului erau amenințate cu pieirea, doar populația aceasta care trăește la o înălțime de 1600-1800 metri nu are altă posibilitate de trai, decât lemnul.

Să vedem cari sunt comunele condamnate în felul acesta, publicându-le după ziarul „Patria“ (29 Febr. 1924)

Societatea „Kalotaszeg“ despoaie comunele: Vălcăul Unguresc, Călățele, Bălcești, Belis, Ghiurența de sus, Ghiurența de jos, Dealul Calului, Albac, Scărișoara

Societatea „Regatul Mare“ spoliază comunele: Rogojel, Frăsinet, Scind, Mărgău, Rechițele, Dealul Boti, Ciula, Buteni, Călata Mare.

„Fehérvizi“ a lui Tischler răpește pădurile comunelor: Ciucea, Poeni, Sebeșul Mare, Bologa, Tranis, Vișag, Morlaca, Rogojel, Săcuien.

Dar mai sunt și alte comune întrucât blocul de păduri a celor trei societăți și a absenteiștilor amintiți întră de pe linia căii ferate Huedin-Ciucea adânc în inima Munților Apuseni până dincolo de Vlădeasa.

În afară de faptul că moșii primiseră numai stânci în loc de păduri, nu era o singură comună în tot complexul acesta, care să fi obținut cel puțin minimul legal fixat prin legea pentru reforma agrară. Comunele erau într'adevăr condamnate la moarte și un strigăt de durere se auzi din Munții Apuseni, dus la București prin nenumărate delegațiuni și comisuni ale moșilor, cari tot la săptămână veneau în Capitală timp de vre-o doi ani, cu o perseveranță uimitoare, doar, doar li se va face dreptate.

Făcându-se această constatare, comunele de moți astfel amenințate încep să se neliniștească și ele. Amenință un mare val de nemulțumire alor vre-o 40.000 moți și nenumărate comisii oficiale sosesc la fața locului, sosind între alții dnii Tătărescu și Cipăianu, cari au făcut declarațiuni categorice, că vor face dreptate oamenilor. Și oamenii cu multă răbdare au tot așteptat. Dar chestiunea prezintă astfel opiniei publice prin ziare, între cari începe să lupte dârz pentru cauza moșilor „Cuvântul“, forțează atât societățile cât și autoritățile. Nu trece multă vreme și societățile încep tratative cu sătenii, căutând să se înțeleagă, pentru ca și ele să poată lucra în liniște.

Societatea „Regatul Mare“ văzând că nu poate exploata pădurea Cuculatului, vinde întreaga pădure lui Tischler, care în felul acesta pune mâna pe o nouă pădure de mare înțindere și o cumpără fără să-i fie teamă de exproprierea, care amenința pădurea sub formă de declarațiune ministerială categorică.

Pentru ca societățile să dea caz mai puțin, ele intră în tratative cu fiecare din cei nemulțumiți în parte. Marea nemulțumire care clocotea în Munții Apuseni trebuia potolită și în primul rând trebuiau împăcați moșii dela Rechițele. „Regatul Mare“ le oferise ceva, mai dă și Tischler și după o luptă de vre-o trei ani se ajunge la înțelegere cu această comună, care primește vre-o 250 jugăre de pădure mai bună, în afară de ceea ce primise prin expropriere.

După ce moșii dela Rechițele au fost împăcați, chestiunea s'a simplificat mult și societățile nici un au mai ținut să împace comunele cealalte. Doar cuibul de foc era la Rechițele și cealalte comune nici chiar în toiul luptei pentru păduri nu reacționau îndeajuns, fiind oameni plătiți în toate părțile de către societăți. În felul acesta apoi, comuna Rechițele care a dus lupta cea mare, într'adevăr are păduri poate mai multe decât ar fi primit prin reforma agrară, restul comunelor însă, adică 35 la număr sunt aproape tot în situația de mai înainte, fiindcă nu au înțeles să lupte destul de hotărâte și solidare.

Procesul de rebeliune intentat de către autorități moșilor dela Rechițele este amânat cu zilele timp de 4 ani. Nu de mult trebuia să aibă loc desbaterea, dar s'a amânat din nou. Autoritățile au ajuns ca să vadă și ele singure că nu este vorba de o rebeliune, ci de o acțiune a

populațiunii din zeci de comune, amenințată să rămână muritoare de foame fiindcă societăți streine au venit până în fața caselor ca să le exploateze singura lor bogăție din care mai puteau și ele trăi: lemnul.

A fost o mișcare la care moșii au fost forțați de împrejurări, trebuind să se îngrijească de soarta lor și a copiilor lor, doar reforma agrară nu se face decât odată în viața unui popor. Puteau oare ei să scape acest prilej? Puteau oare să se lase jefuiți, pentru ca în România ei să coboare din nou dealurile cu cercuri plecând acum poate pe câmpia vechiului Regat ca să aducă porumb,

cum odinioară coborau pe pusta ungurească. Ei nu puteau fi expuși tocmai de către noi, generația care ar trebui să le fim recunoscători pentru meritele din trecut, pieirei în mod mizerabil prin lipsuri.

Iată de ce nu ne temem că va fi justiție românească să condamne pe moși.

În ce privește apoi situația actuală a celorlalte comune, la timpul său ne vom ocupa și cu aceasta căutând să mai îndreptăm ceva dacă politicienii întovărășiți cu Jidanii exploatori vor îngădui.

Delafinta.

Realități crude

— Scene, fapte și constatări din alegeri —

Odată deslănțuită, — furtuna electorală cuprinsese toată țara. Rețea de fulgere, care de care mai luminos — agenții electorali năpădiseră de pretutindeni — împânzind-o.

Oameni, până mai ieri necunoscuți, uitați în umila lor tăcere și însigni, fianță — scoteau, din câte un colț — capul la lumină. — Se scuturau de colbul indiferenței — îmbrăcau haina nouă a „apostolatului electoral“ și apucau drumurile lungi și obositoare ale propagandei.

Norocul le surîdea iar.

Ce surîdea de astădată mai dulce... mai promițător: miraj ciudat luminând în zare....

Uitând trecutul care-i osândise — porniseră acum încredători, visându-și încununarea frunților cu laurii isbânzi.

O vorbă simplă — aruncată la întâmplare și mai mult din perfidie — „alegeri libere“ îi fascinaseră.

Porțile tuturor posibilităților li se deschiseseră înainte — orice stavili pieriau. — Pușca jandarmului, cu baioneta strălucitoare în vârf — dispărea ca un vis urât.

Cerul senin își desfășura în larg flămuile albastre, curate, fără pete de nori....

Și s'au pornit vajnicii candidați la bursa norocului, cutreierători neobosiți....

S'au aruncat ca pasările înfometate asupra satelor noastre... „alegeri libere, oameni buni, alegeri libere... sunteți liberi... votați cu noi“...

Uimiți — deși obișnuși îndeajuns — oamenii buni îi priviau miraj.

„Iar au venit domnii peste noi... Au lipsă... sunt în stare să-ți dea sufletul... să-ți îngenunche“... Și scârbiți de atâta umilință, de atâta cerșetorie, plecau cu un zâmbet trist,

enigmatic, fluturător pe buzele întredeschise pe care cetia totuși conștiința omului care poate.

Iar aici... colo... câte un bătrân uitat de vremuri — după ce îi asculta, se întorcea să-și ștergă cu mâneca cămeșii înflorite de sudoarea trudii, câteva lacrimi ivite în ochi — și pleca lăsând în urmă o dâră de vorbe înțelepte.

Oricine a stat deoparte privind frământările recentelor alegeri a putut desprinde din ele învățăminte mari.

S'au petrecut în adevăr în aceste alegeri fapte de-o gravitate excepțională, fapte cari vădesc minunat nu numai complectă-ne destrăbălare morală — ci chiar lipsa totală de conștiință, de demnitate...

Și nu e vorba acum de acei cari au înțeles să-și vândă sufletul în nădejdea unui *os de ros*....

Dacă reflectăm mai adânc, decide că asupra lor tot mai poate cobori o rază de iertare sau cel puțin de compătimire... Sunt patimi lumești cari se înțeleg — Din ele putem desprinde doar adevărul că luda n'a pierit. — Trăiește încă în mii și mii de exemplare aruncate pe tot întinsul țării.

Ceeace ne înspăimântă, ceeace ne face să prevedem un viitor acoperit cu falduri cernite... e perversitatea politică, e depravarea inconștienței care s'a revărsat dela un capăt la altul, prin toate satele. Din sufletul unor anumiți agenți electorali au țâșnit coloane de valuri murdare cari au spălat orice urmă de încredere în noi, în organizațiile noastre, în forțele și mândria noastră de români.

„Oameni buni, spunea un candidat

național-tărănist — *regele moare*, —
Țara se prăbușește... Ce ne facem.
Un fior se strecura prin sufletul mul-
țimii al cărei gând sbura departe
spre regele bun și brav. — Un fior pe
care un strigăt de „Trăiască dl Ma-
niu“ — al aceluiaș protagonist al
dragostei de neam și coroană — îl
spulbera grabnic.

Regele moare... trăiască dl Maniu !..
Câtă perfidie ascunsă sub vălurile
groase de colb ale ignoranței... Altul
într'un sat spunea: Averescu a vrut
să vândă Ardealul Ungurilor — iar
în alt sat acelaș ofta în forța oame-
nilor după vremurile de altădată când
toți erau îmbuchetați în jurul parti-
dului național...

Alegeri libere sunt acestea? — Ce
întrebi. — Demagogia și-a fluturat
steagurile murdare cu dragă voie
sub scuturi legale.

„Am văzut un afiș jidănesc — îmi
spunea un bătrân și venerabil preot“...

Am căutat dar n'am găsit nici unul.
Întrebând pe un cunoscut mi-a
spus într'adevăr că s'au împărțit pe
ascuns manifeste jidovești. „Și ce
scria în ele?“ — întrebai.

„Ei... răspunse luându-mă deo-
parte... îți spui Dta... ști... Noi nici-
odată nu vom putea lua Ardealul cu
forța... Prin înțelegere însă: da; de-
aceia să votăm cu țărăniștii“.

Și clipa cunoscutul meu din ochi
cu șiretenie caracteristică rasei sale.
Iată unde ne-a dus debandada ale-
gerilor. Pretutindeni acești național-
țărăniști, au semănat ura, discordia,
neînțelegerea...

Putem dovedi cu clarificări, cu
acte autentice dacă ni se cere, că
„naționalistii“ (acest nume flutură
ca ironie pe buzele noastre) au afă-
țat contra „regășenilor“ și pentru o
mai deplină desorientare — au ame-
țit mințea poporului cu „reîntronarea
prințului Carol care a fugit — spunea
unul — fiindcă a îndrăsnit să dea două
palme dlui Brătianu“...

Național-Țărăniști! Voi sunteți o-
trava acestei țări. O infiltrați în su-
fletul ei prin pâlănia înconștienței
voastre. — Dacă voi, naționalistilor,
vă puteți mândri cu mărirea din vre-
murile de stristă memorie — azi
țara pune pe fruntea voastră pecetia
lașității.

V'ați unit cu țărăniștii și cu ji-
daniii pentru ca s'o târâți mai sigur
și mai grabnic în groapă sub
falfăirea faldurilor negre ale praporilor.

Prăbușirea guvernului Averescu a
venit ca o primenire necesară. Pu-
tem spune cu inima deschisă: N'a
lăsat în urmă nici un regret.

Infiripat în pripă, șubred — s'a
dărâmat ca un castel de hârtie car-

tonată. Și numai amintiri triste, numai
pilde rele a lăsat în urmă-i...

Molima premiilor — e moștenirea
lăsată de el. — Amintim în trecăt
că această molimă s'a întins și în
județul nostru.

Numai așa se explică de ce un di-
rector școlar din Cehu-Silvaniei co-
lectează bani dela colegi pentru a pre-
mia pe doi revizori școlari, oameni în-
tr'adevăr harnici și de-o onestitate rară.

Dar e acesta un motiv pentru a
arunca bani în vânt? Directorul vi-
sează probabil avantajii...

Un simptom al crizei morale în
care ne sbatem. Trecem peste el.

A făcut multă vâlvă dorința dlui
Goga de a se uni în cartel electoral
cu L. A. N. C; vâlvă justificată de
altfel prin purtarea din timpul gu-
vernării a fostului ministru de interne..

La fel disidențele din sânul
L. A. N. C.

Mulțimea de aici cere clarificări
și prin glasul meu roagă pe cei în
drept să lase la o parte neînțelegerile,
certurile și să se unească pentru su-
portarea mai departe a luptei abia
începute. Puneți, dragi domni, deo-
parte ambițiile, și reveniți sub steagul
ridicat cu atâta încredere. Fie-vă
milă de lacrimile noastre și nu ne
lăsați părăsiți. — Voi al căror
suflet a trăit numai pentru neam,
pentru noi și pentru gloria noastră...

Proteguitorii ai ideii naționale pe
care o simbolizați — reinchegați-Vă
puterile — că ne râd jidani și aruncă
în noi cu bulgării sfidării...

Lacrimi am picurat printre aceste
rânduri... și lacrimi picură toți, cei
mulți, pe cari i-ați ajutat...

*

Am aruncat aceste constatări în
fugă. — Ele sunt desprinse din
preajma mea. Și le-am scris așa
cum le-am cules pentru a oglindi
realitatea. — Vede oricine câte de
crudă această realitate... Vede orice
român în pieptul căruia mai înflo-
rește dragostea de neam în ce critică
situație ne svârcolim....

Pentru remedierea relelor afirmăm
încă odată: ne trebuie conștiința ro-
mânească.

Și această conștiință nu se poate
căpăta decât numai trecând prin fo-
cul purificator al L. A. N. C.

Fiecare român are datoria să treacă
prin acest purgatoriu pentru a ajunge
curat pe tronul înalt al mării de
unde să împletesc destinele neamului.

Flacării lui vii să nu înfricoșeze:
ele curăță, lăsând să iasă numai
aurul prețios.

George Popovici, învățător.

Oarța de sus — Sălaj.

Veste bună.

În ziua de 1 August a apărut la
lași revista, cu caracter naționalist
și creștin, intitulată „Pământul Stră-
moșesc“, scrisă de tineri cari și-au
însemnat durabil numele lor în ana-
lele mișcării studentești. Toți sunt
animați de credință neclintită în
dreptatea cauzei, toți sunt hotă-
râți la luptă și la jertfe, toți au un
suflet curat și oțelit prin grele în-
cercări.

Pornind pe drumul plin de spini,
ce vor să-l curățească, nu se poate
să nu contribuie puternic la isbânda,
către care ne încordăm toate pute-
rile și noi de la „Infrățirea Româ-
nească“, pentru că în afară de pri-
nosul energiei lor morale aduc și
învățătură și talent și experiență. Ei
se numesc: Corneliu Zelea Co-
dresanu, Ion I. Moța, Ilie Gârneață,
Corneliu Georgescu, Radu Miro-
novici.

Titlul revistei, ce va apărea de
două ori pe lună, spune totul: fon-
datorii voesc să apere, să curețe și
să desrobească pământul strămo-
șesc, pe care l'au încălcat, încălecat
și secătuit toți veneticii din neamul
lui Iuda. Dacă vor fi hotărâți a stă-
rui până la capăt, isbânda va veni
mai repede de cât se așteaptă, spre
uimirea politicianilor vicleni și scep-
tici, spre groaza Jidanilor. Până a-
tunci și politicianii și Jidani vor
urzi contra acestui organ de publi-
citate complotul infam al tăcerii; se
vor strădui din răspuseri ca glasul
legiunei Arhanghelului Mihail să nu
pătrundă în public; se vor abține,
în consecință, de a-l semnala citito-
rilor, de a-se ocupa în orice fel de noua
publicație spre a nu atrage atenția a-
celora, pe care i-a otrăvit și hipno-
tizat „anumita presă“. Zadarnică
străduire, care dovedește numai
stăpânciune sufletească și conștiință
încărcată de păcate! Dreptatea po-
porului român, căzut astă-zi în grea
suferință prin robie la Jidani, se va
ridica tot mai luminoasă și va pro-
duce reacțiunea mântuitoare. La a-
ceastă operă, la care de mult lu-
crează și alte energii curate, fonda-
torii revistei „Pământul Strămoșesc“
se vor mândri că puternic au con-
tribuit. Aceasta poate fi pentru su-
flete nobile cea mai înaltă satisfac-
ție. Le-o dorim din toată inima.

I. C. Cătuneanu.

Dușmănia etern perfidă a Jidanilor față de România.

În Statele-Unite ca și la noi există o „anumită presă“, condusă deci din umbră de Jidani. Dăm un caz caracteristic din timpul călătoriei M. S. Regina Maria în America, comunicat de către un Român, cetățean american, al cărui nume îl putem destăinui când vom fi întrebați. Jidanii prin presa lor și organizațiile lor de propagandă au făcut atmosferă defavorabilă Reginei Maria, ponegrind-o că domnește într-o țară unde Jidovimea este persecutată și au ridicat în contra alaiului regal pe toți socialiștii unguri și români lucrători în orașele pe unde era să treacă M. Sa Regina, îndemnându-i la manifestații dușmănoase. În Cleveland socialiștii unguri, asmuțiți de jidani, au tipărit 5000 de a-

fișe hostile M. S. Reginei, cari ar fi produs demonstrație și scandal la sosirea Inaltului oaspe. Din această cauză Suverana României a trebuit să ocolească centrele cele mai populate cu Români, cum este Cleveland, Pittsburg și Detroit, în care oraș lumea românească îi făcuse una din cele mai impresionante pregătiri, așteptând-o cu un steag scump pe a cărei câmp de mătase era pictat chipul Majestății Sale.

Iată Domnule cititor, cum lucrează Jidanul totdeauna din umbră, pornind pe alții la fapte necuviincioase și chiar ostile, spre a discredita, spre a ponegri și terfeli în streinătate numele de român. E același dușman perfid și peste Ocean, cum îl întâlnim și în launtru țării.

INFORMAȚIUNI

O donație în valoare de 3230 lei. A binevoit să facă revistei noastre Dl Nicolae Tecău, cetățean american, rămas totuși cu suflet românesc, animat de credința, că salvarea României, astăzi jidovită, depinde de forțele crescânde ale mișcării noastre naționaliste și creștine. Pătruns de acest adevăr, D-sa nu numai că a înțeles să deschidă punga, dar a luat asupra-și reprezentarea revistei *Infrățirea Românească* printre Români din Statele-Unite, dezvoltând cu o impunătoare perseverență opera de propagandă în folosul publicației noastre. Li mulțumim din tot sufletul pentru prețiosul dar și sperăm, că exemplul dat de D-sa va fi urmat și de alții, cari dispun, dar pentru moment stau indiferenți de strădania noastră zilnică.

*

Caracteristica mărturi-ire. În sedința Camerii de la 30 Iulie, cu prilejul validării mandatelor, Dl Ministru de Interne, I. G. Duca, a explicat opoziției una din cauzele succesului electoral obținut de guvern. Reproducem după ziarul „Universul“ relatarea uneia din acele cauze, pentru ca cititorii noștri și viitorimea să afle degradarea în care a căzut națiunea română întregită în anul de grație 1927. Lămurirea dată de pe banca ministerială, constituie un document de tristă realitate, care umflă de mândrie pieptul Jidovimei din țară și de pretutindeni. Iată explicația dată de Dl I. G. Duca, adre-

sându-se național-tărăniștilor :

„Dar cartelul cu Evreii ? Apoi bine, domnilor, noi nu știm ce înseamnă pentru D-v. cartelul cu Evreii ? Noi nu știm, că erau centre în Moldova, în care de pildă, în alegerile comunale, noi nu puteam să luăm nici un loc, pentru-că majoritatea depindea de felul cum se deplasau voturile evreești ? Și dacă în acele centre voturile evreești până acuma au mers la D-voastră ați avut voturi multe ; astăzi fiindcă merg la noi, vă miră că avem noi multe voturi“ ?

Din această explicație rezultă mărturisirea faptului, că Jidanii în România-Mare aruncă în balanță acel aport politic, care decide victoria ! Și așa fiind, înțelege oricine târguiala partidelor politice pentru aportul hotărâtor și în același timp profitul cămătăresc al Jidanilor pentru greutatea voturilor. Se aplică exact doctrina *Protocoalelor Înțelepților Sionului*, pe care bieții goimi nici la lumina faptelor nu vor să o înțeleagă.

*

Ne-a sosit la redacție programul unei organizațiuni ce ar fi să ia ființă, intitulată *Liga Românilor*. Inițiativa pornește de la Domnul *Simion Mândrescu* profesor la Universitatea din București și membru marcant în partidul liberal. Conținutul acestei broșuri se distinge printr-o temeinică preocupare de interesele permanente ale neamului și mai ales printr-o *gravă omisiune* : nu cuprinde un cuvânt asupra ches-

tiunii jidovești. De la început întreaga acțiune proiectată este menită pieririi, chiar dacă ar lua ființă. Ori-care ar fi însuflețirea inițiatorului, ea se va isbi de indiferența generală, ca să nu zicem zîmbetul cu subînțelesuri ale cetitorului, câtă vreme programul nu vorbește respect despre pericolul jidovesc și mijloacele energice de combatere neîntârziată.

*

O faptă bună. Dl *Tecău*, Român din Sebeșul săsesc, actualmente devenit cetățean american, dar păstrându-și sentimentele țării în care s'a născut, trecând prin Cluj a înțeles să ajute cu fapte, nu cu vorbe, o instituție de binefacere ; și anume a pus la dispoziția D-nei Deleu suma de 132 dolari 25 centi, adică 21.425 lei, pentru sanatoriu de la Colibița. Fapta se recomandă de la sine cu așa efect, încât este de prisos să se mai aducă vre-o laudă Dlui Tecău, care cu o perseverență admirabilă a adunat această sumă de la diferiții donatori din Statele-Unite, cunoscuți ai D-sale.

*

Consfătuirea studențească dela Mănăstirea Neamț. În urma frământărilor cari în ultimul timp au zguduit puternic organizația L. A. N. C., studențimea, care în majoritate făcea parte integrantă din această organizație, s'a simțit datoare să convoace o consfătuire a tuturor foștilor și actualilor conducători ai mișcării studențești, pentru a fixa noile directive ce trebuiesc urmate.

Consfătuirea convocată de centrul studențesc București, s'a ținut în zilele de 1, 2, 3 și 4 August la Mănăstirea Neamț.

Acolo, în locurile cari își deșteaptă în fie ce clipă amintiri din trecutul strămoșesc, pe locurile unde a viețuit Ștefan cel Mare, fruntașii studențimii, după desbateri îndelungate și uneori furtunoase, au ajuns la o unitate de vederi îmbucurătoare, în ce privește atitudinea pentru viitor.

S'au dus acolo reprezentanții mai multor curente născute în sânul studențimei după disensiunile din Liga Apărării Naționale Creștine și au căzut cu toții de acord, că lupta antisemită trebuie continuată și pe mai departe prin creierea unei organizațiuni *independente* în care să între toți cei eșiți de pe băncile Universității, lipsind astfel partidele politice de energiile tinere pe cari le acaparau în fiecare an. Tot cu această ocazie s'au șters toate asperitățile dintre diferiții conducători și sperăm că în cel mai scurt timp vom avea înființată noua organizație.